

Min mor vil skilles.

Da jeg var 15-16 år fortalte min mor mig, at hun ville skilles. Hun talte om, at hun kunne få flere børnepenge, hvis jeg begyndte på en uddannelse.

For første gang i mit liv, havde vi en ægte samtale. Min mor lyttede virkeligt til mig.

Hun spurgte, hvilken uddannelse jeg gerne ville have. Hun viste ægte interesse for mine tanker og ønsker. Jeg havde svært ved, at vælge imellem syerske og frisør. Til sidst blev vi enige om, at jeg skulle blive frisør. Hvorfor husker jeg ikke.

Mor havde talt med en socialrådgiver fra kommunen og modtaget råd og vejledning i, hvordan hun skulle forholde sig, hvis hun lod sig skille fra min far. Samtalerne havde åbenbart også gået på, hvordan hun kunne få flest mulig børnepenge.

Det var en stor dag for mig, af flere årsager. Jeg var stolt og glad over, at vi havde haft en ligeværdig samtale. Min mor havde vist mig respekt. Det havde jeg aldrig oplevet før. Hun havde siddet overfor mig og spurgt ind til mine tanker og ønsker for fremtiden. Det var stort.

Samtidig tænkte jeg også på, at hvis far flyttede, kunne han ikke slå mig mere. En tanke jeg slet ikke kunne rumme. Det var helt umuligt at kapere. Jeg turde slet ikke håbe på, at det kunne blive virkelighed.

Og tænk jeg kunne slippe for, at hente ham på værtshusene. Slippe for alle disse fulde og ildelugtende mænd – deres blikke – deres sjofle ord og hentydninger. Tænk hvis jeg aldrig mere, skulle føle deres stjalne hænder på min krop. Jeg var konstant på vagt og parat til at forsvare mig, overfor disse halvgamle - ulækre - liderlige mænd.

Jeg behøvede ikke mere se på luderne og deres opførsel. Det var svært nok endda, at komme i puberteten og få kvindelige former. Men disse grelt sminkede kvinder, med deres ofte stærkt farvede hår – deres stramme og korte nederdele og nedringede bluser, det var simpelthen for meget og for primitivt for en teenagerpige.

Jeg vidste intet andet om sex, end hentydninger og sjofle ord, blandet med billederne i min fars og min storebrors pornoblade.

At høre luderne tale til og med mændene, i deres vulgære sprog. Det føltes alt sammen frygteligt nedværdigende. Jeg var af samme køn som de. Jeg skammede mig. Var det virkelig sådan at være kvinde? Det ønskede jeg ikke!

Jeg følte lede ved min krop og skam over, at nogle af mændene talte til mig, eller om mig, som om jeg hørte sammen med luderne. Jeg blev sammenlignet med dem, fordi jeg var tvunget til, at befinde mig på værtshusene, når min far var der.

Jeg så mændenes sultne blikke, vurdere min krop og fornemme deres lyst til mig. Jeg kunne mærke det - rent fysisk - hvordan deres øjne vandrede på mig, fra top til tå. Jeg krympede indvendigt, under deres liderlige blikke. Føj for helvede, hvor var de vamlige og ulækre.

Jeg tænkte på, hvor grov jeg nogen gange blev tvunget til at tale til dem, før de fattede, at jeg ikke ville finde mig i deres tilnærmelser.

Det var alt sammen det rene mareridt. Det værste jeg vidste. Det jeg var allermest bange for. Jeg frygtede det ville gå galt en dag.

Hvis min far flyttede, ville jeg slippe for hans råben og skrigen og hans ondsksfulde blik. Hans øjne blev kulsorte når han blev vred. Det føltes som en isen igennem min krop, når han så på mig.

Jeg blev bange og kold indvendig, stiv i hele kroppen. Forberedt på at skulle krybe sammen, når han gik amok og tævede løs på mig.

Jeg kunne næsten ikke holde min glæde tilbage. Fik lyst til at juble og fortælle hele verden, at nu skulle vi til at have det godt, i min familie. Den dag var jeg tæt på, at føle mig lykkelig.

Der gik nogen tid, uden der skete noget. Jeg undrede mig og blev urolig. En dag tog jeg mod til mig og spurgte min mor "Hvornår skal i skilles?" min mor blev tydeligvis pinligt berørt. Hun kunne ikke se mig i øjnene, da hun svarede "Det bliver ikke til noget alligevel."

Jeg havde efterhånden selv regnet det ud. Da ordene faldt og jeg fik min mistanke bekræftet, skete der noget indeni mig. Jeg mistede den sidste rest af respekt for min mor. Hvis der overhovedet var mere tilbage, på det tidspunkt.

Tænk min mor kunne opføre sig så luset. Tænk – hun ville luske sig til min sympati og forståelse, ved at betro sig til mig, som til en veninde, eller en jævnaldrende. Og ikke nok med det, hun så at hun vækkede håb i mig. Håb om et bedre liv.

Vi talte om, at vi alle ville få det bedre, uden min far. Vi var enige om, at vores familie havde fået nok.

Jeg fatter godt, at hun undgik mit blik. Havde hun set mig i øjnene, ville hun have opdaget – foragt. Ja – jeg følte foragt for min mor i det øjeblik.

Jeg tænkte på, hvor ufattelig egoistisk hun altid var og blev enig med mig selv om, at det også blot var et af hendes spil for at opnå noget. Hvad det så end var, hun fik ud af det?

Nogle få øjeblikkes opmærksomhed og sympati fra mig? Måske forsoning, med min far?

Hvor længe varede det? Stjålne øjeblikke af manipuleret lykke!

Igen – uden tanke for konsekvenserne for andre end hende selv og hendes behov.

Hvor ufattelig hjerteløst og selvisk.